

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 75

Τιμή συνδρομής διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος Διευθύνσις τῆς ἐφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 20 Ἰουνίου 1876.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ δελτίον ἡμῶν περιορίζεται σήμερον εἰς μίαν μόνην ἐρώτησιν πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, τὴν ἐξῆς. «Τί ὑπέηγε νὰ κάμῃ καὶ τί κάμνει ὁ γενικὸς γραμματεὺς κ. Γ. Ζηνοπούλου ἐν Κερκύρα, ἀντικρὺ τῆς Ἡπείρου;»

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀποτεινόμεν διότι ἰδίους ὀφθαλμοῖς εἶδομεν καὶ ἰδίους δακτύλοις ἠγγίσαμεν, ἐν πρωτοτύπῳ, τηλεγράφημα ἐνυπόγραφον τοῦ βηθέντος κ. Ζηνοπούλου πρὸς τὸν ματερχόμενον τὸ ἐπάγγελμα τῆς μεγάλης ιδέας κ. Λεωνίδα Βούλγαρην, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω περικοπήν, ἀφαιροῦντες τὰ κύρια ὀνόματα καὶ τοὺς τόπους, ἵνα μὴ κατηγορηθῶμεν ὑπὸ τῶν πατριωτῶν ὡς προσφέροντες ἐκδούλευσιν τῷ κ. Πρέσβει τῆς Τουρκίας: Ἐλήφθη ἐκ τοῦ τηλεγραφείου 12]6.

« Ἄν γαλάκτιον ἀπολαύῃ υγιάν διὰ τὴν μελετωμένην τῷ ὄντι εἰς . . . ἐκδρομῇ, ἢ ἀνάβρωσις αὐτοῦ εἶναι οὐ μόνον ἐλπιζομένη ἀλλ' ἀφευκτος. Ἴσως μάλιστα θέλει ὑποβοηθήσει . . . ἂν ὁ . . . ἐξακολουθήσῃ νὰ περιποιῆται τὸν . . . καὶ . . . Μετὰ τὴν τοιαύτην ἀνάβρωσιν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ἀσφαλῶς τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα . . . Ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἀποστολὴ ἡμμορίας εἰς . . . μὲ δέμα μικρὸν ἀποστελλόμενον σακτικῶς ἐκ . . . πρὸς τὸν . . . Ταῦτα πρὸς ἰδίαν σου χρῆσιν καὶ ἑδηγίαν' ἐξακολουθεῖ νὰ τηλεγραφῆς σακτικῶς».

Διακπεριωτῆς Πρίντιζης

Γ. ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Οὐδεὶς νομίζομεν δύναιτο νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ συμβολικὸν τοῦτο μῆνυμα καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἐκδρομαὶ καὶ τὰ δραστήρια φάρμακα, εἶναι ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα ὡς τὰ φορτία σίτου τῶν τηλεγραφημάτων τοῦ Πετρή πρὸς τὸν

Ἀγιώτατον Ἀβέρκιον. Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα, ὡς ἐν τῷ ἔλει αὐτοῦ καταφαίνεται, εἶναι ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τῶν σκελλομένων σακτικῶς ἐκ Κερκύρας πρὸς τὸν κ. Λεωνίδα Βούλγαρην, παρὰ τοῦ ὁποίου τὰ μυστικὰ τῆς Μεγάλης Ἰδέας τόσον καλῶς φυλάττονται, ὥστε πίπτοντα ἐκ τῶν τρυπημένων θυλακίων τοῦ συλλέγονται καθ' ὅδον ὑπὸ τοῦ τυχόντος. Ἀλλὰ περὶ τῶν ἰδιαιτέρων διαπραγματεύσεων μεταξὺ Ζηνοπούλου καὶ Βουλγάρεων δὲν ἐνδιαφερόμεθα, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν: «Τί ὑπέηγε νὰ κάμῃ καὶ τί τῷ ὄντι κάμνει ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐν Κερκύρα, ἀντικρὺ τῆς Ἡπείρου;»

Θ. . .

Τὸν «Ἀσμοδαῖον» ἐμὲμφησάν τινες ἐσχάτως ὅτι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀντιπολιτεύεται τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Τοιαύτη πρόθεσις παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει, οὐδὲ νομίζομεν τὸν κ. Κουμουνοδούρον χειρόνα τῶν δύο συντρόφων τοῦ τοῦτο δὲ μόνον συμβαίνει, ὅτι ὁ παρῶν πόνος φαίνεται πάντοτε εἰς τὸν ἄνθρωπον δριμύτερος τῶν παρελθόντων ὁ πάσχων πονόδοντον ἤθελε προθύμως ἀνταλλάξῃ αὐτὸν ἀντὶ κοψίματος ἢ κεφαλαλγίας. Ἀπαρκλλάκτως καὶ ὅταν κυβερνᾷ ὁ κ. Κουμουνοδούρος νομίζομεν ὅτι ὑποφερτότερος ἤθελεν εἶναι ὁ κ. Ζαχμῆς ἢ ὁ κ. Δελτιγέωργης.

Ότε τόσοσ λόγος γίνεται περί οικονομίων, υποβάλλομεν καί ημείς εις τήν Σ. Κυβέρνησιν τήν κατωτέρω. Τό δικαίωμα τών υπαλλήλων εις απόκτησιν συντάξεως άρχεται μετά ύπηρεσίαν είκοσαετή· άν λοιπόν επαύοντο πάντες άνεξαίρετως οί υπάλληλοι κατά τó δέκκτον έννατον έτος τής ύπηρεσίας, τó ταμείον τών πολιτικών συντάξεων ήθελεν αποβή περιττόν.

* *

Είς πάσας άλληλοδιαδόχως τής έφημερίδας άνέγνωμεν ότι τó ήμέτερον θεωρητόν «*Ο.Ι.Γα*» καί τó πλήρωμα αυτού έγένοντο δεκτά έν τῷ ναυσταθμῷ τής Τουλόνης «*μετ' έξαιρετικής ευμερείας*» πρό ελίγων εβδομάδων άνεγνώσκουμεν εις τά αυτά φύλλα ότι ο κ. Ηρέσθους τής Αμερικῆς προσεκάλεσε τήν Ελλάδα να μετάσχη τής έν Φιλαδελφεία εκθέσεως «*θε' έξαιρετικός κατασκευαστικῶν εκφράσεων*» καί άλλοτε πάλιν επληροφορούμεθα ότι διατριβή τις του κ. Σαριπόλου έτυχεν έν παρισισινῷ συλλόγῳ «*έξαιρετικής μερείας*». Η αυταρέσκεια μεθ' ης οί αξιότιμοι ήμῶν δημοσιογράφοι αναγράφουσι ταῦτα είναι απαράλλακτος ως άν επεδείκνυέ τις μεγαλαυχῶν επιστολήν προς έαυτόν, καταλήγουσαν διά τής φράσεως «*Είμι μετ' έξαιρετικού υπολήψεως δοῦλος ημῶν ταπεινόςτατος*».

* *

Έν Εύρώπῃ υπάρχουσι πλούσιοι άνθρωποι οΐτινες μετ' έχοντες ασχολίας επιδίδονται εις μανίας. Οί μεν τούτων συλλέγουσι κογχύλας, οί δε αγαπῶσι τά παλαιά βιβλία καί λέγονται *φιλόβιβλοι*, άλλοι πάλιν προστατεύουσι τούς μαύρους δούλους καί καλοῦνται *φιλόμαυροι* (*negrophiles*). Είς τοιαύτην τινά κατηγορίαν υπάγονται καί οί *φιλέλληνες*. Τό επιθετόν τούτο άντι να ευφορίης, έπρεπε να αναδιβάξη έρύθημα αγανακτήσεως καί έντροπῆς επί τής παρεΐας παντός αξιόπερπούς Έλληνος, αναλογιζομένου ότι οὔτε *γερμανόφιλος*, οὔτε *γαλλόφιλος*, οὔδε καν *φιλοσπαρον* ετόλμησέ τις ποτε να ονομάση έαυτόν.

* *

Κατά τας έφημερίδας τής Βιέννης, ως ο θάνατος του Αζίζ υπήρξε θρίαμβος του Δισραέλη, οὔτω ο φόνος του Αύνη Πασα είναι άντεκδίκησις του Ήγνάτιου. Αν τῷ άντι οὔτως έχουσι τά πράγματα, πρέπει να ομολογήσωμεν ότι ο τρόπος του μάχεσθαι τών πολιτικῶν άνδρῶν τής Αγγλίας καί Ρωσσίας ένθυμίζει τόν παροιμιώδη εκείνον αγώνα τών δύο άμαζηλατών. Οὔτοι είχον έκαστος ένα επιβάτην έν τῷ όχηματί του καί ήριζον περί πρωτοπορείας έν στενῷ δρόμῳ, ετε ο εις εζ' αυτών εκτύπησεν τόν καθήμενον έν τῷ άμάξῃ του άντιπάλου του επιβάτην. Τούτο ελέπων ο άλλος ήγειρε κλεισινος τήν μάστιγα ανακράζων: «*Αν δέξηρις συ τόν μουστερην μου, δέρω καί εγω τόν ιδιόν σου*», καί η μάχη εζηκολούθησε δαπάνη τής βάρχεις τών όχουμένων. Αν αι μάστιγες άντικατασταθῶσι διά ψαλίδων καί βεβόλβερ, νομίζομεν ότι η ιστορία είναι η αυτή.

* *

* *

Η παρούσα εκατονταετηρίς δύναται, νομίζομεν, να ονομασθῆ ο χρυσούς αἶών τών πολιτικῶν δολοφονιῶν. Έν μόνη τῇ Γαλλίᾳ υπέρ τας εΐκοσι συνέδισαν τοιαῦται η αποπειραι τοιούτων, κατά τας όποιας έφρονεῦθησαν άνθρωποι υπέρ τούς εκατόν. Μεταξύ όμως τών ευρωπαϊκῶν δολοφόνων καί του Χασάν υπάρχει η ακόλουθος διαφορά, ότι οί μεν Ευρωπαῖοι, ο Φιέσκης, ο Όρσίνης καί λοιποί, συναγελαζόμενοι ανά πέντε η δέκα, εκρούποντο ότε μεν έπισθεν τοίχου, ότε δε έπισθεν γυναικῶν καί παιδίων, έβρίπτον τρέμοντες βρόμβας φονευόσας βρέφη, γέροντας καί κορασίδας καί εφευγον άνάνδρως· ο δε Χασάν πρός εκδίκησιν του αυθέντου του εθυσίασεν εκ προμελέτης τήν ζωήν αυτού, ώρησε μόνος εις τó άντρον τών έχθρῶν του ως ο ρωμαῖος Κούρτιος εις τó χάσμα, εφόνευσε τέσσαρας καί επλήγωσε πέντε εζ' αυτών, οὔδε βήμα οπισθοδρόμησεν ετε συνελήφθη, καί απέθανε χωρίς να ώχρηάση. Έν τούτοις υπέρ του δειλου Όρσίνη καί τών όμοίων του πλείσται καρδιαί εσκίρτησαν εζ' οίκτου έν Εύρώπῃ, άντήχησαν φωναί ρητόρων, υγρανθησαν γυναικειοί οφθαλμοί καί αυτή η αυτοκράτειρα τής Γαλλίας εγονουπέτησε πρό του συζύγου της ζητούσα χάριν. Οὔδεις νομίζομεν θέλει κατηγορήσει ημάς ως παραδοζολόγους, αν παρατηρήσωμεν ότι πλείονος συμπαθείας του Ιταλου σφαγέως γυναικοπαίδων ήτο αξίος ο ήρωικός καί άτρόμητος νεανίας, όστις εκρυσάσθη άκλαυστος έν Κωνσταντινουπόλει. Αν ήναι δικαία η Ιστορία, τόν Χασάν θέλουσι βεβαίως ονομάσει οί απάγονοι ημῶν μέγαν Αλέξανδρον του φόνου καί Παγανίνην του βεβόλβερ.

* *

Κατ' αυτάς έχάθη η νήσος Θήρα, ως πέρυσιν ο Γαρδελίνος, ελπίζομεν ότι καί αυτη θέλει άνευρεθῆ.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΣ.

Ανεμομαζώματα

Η αμερικανίς αοιδός κ. Κοράνη, πληροφορηθείσα ότι τά πάντα διά φατριασμού κατορθοῦνται έν Ελλάδα, εϋθύς εζήτησε καί κατόρθωσε να γίνη κομματάρχισσα. Τούς όπαδούς αυτης συναθροίζει εις συνεδριάσεις όμοιαζούσας εκλογικούς συλλόγους, οὔδ' αυτου του ρητηνίτου εζαιρουμένου. Οί αυτοί έπειτα άνθρωποι χειροκρατοῦσι πάντα αυτης λαρυγγισμόν, ως τó «*Εθνικόν Πνεῦμα*», ο «*Αγγελος*», η «*Γάξιος*» ο «*Ελληνικός Λαός*» κτλ. πᾶσαν πράξιν του κ. Κομμουνδαύρου.

* *

Τῆς αοιδου ταύτης τó μέγιστον προτέρημα είναι άναντηρήτως η όλως αμερικανική άνεξαρτησία χαρακτῆρος. Μισούσα πάντα ζυγόν, δεν θέλει να υποταχθῆ οὔτε εις τόν χρόνον, οὔτε εις τόν τόνον, οὔτε εις τόν υποβολέα, οὔδε καν εις τήν ράβδον του κ. Σταγκαπιάνου.

* *

* *

Φίλος τις ημῶν, θέλων να παραστήση ποίαν θραῦσιν